

לתנועות חזרות: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִיטַת הַשָּׁבֶת: 19:15

יְצִיאַת הַשָּׁבֶת: 20:18

ר"ת: 20:49

לקבלת העלוך במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_walla.co.il

בס"ד עלון מס' 145 לשבת 23.5.2014 – תשע"ד אייר כג'

זו השער לה' עדיקים יבואו בו

בְּמִדְבָּר

סיפר הרב וולאך שליט"א: לפני כארבעים שנה היה רבי אחד הדור פנים, הרבי מווישווא זצ"ל, מטייל בכל יום לפנות ערב בשדרות רוטשילד בתל אביב. אמרו שהוא עושה זאת בפקודת רופאיו, לצורך בריאותו. יום אחד הסביר, שיש לו שיקול נוסף בטיולו. אמר: "פעם, כאשר רצו לפרסם מוצר, היו שוכרים אדם, מלבישים אותו לוחות פירסום מלפנים ומאחור, והוא היה מטייל הלך ושוב על המדרכה, בין העוברים ושבים. היודע אתה? יהודי עטור כיפה וציצית, שלא לדבר על זקן כובע ומעיל – הרי הוא מכריז בעצם הווייתו: ראו, עם ישראל חי, עוד אבינו חי, אני משתייך בגאווה ליהדות הנאמנה. אבל יום אחד, עם בוא האביב, פסק הרבי מטיולו בין הערביים. חששתי אולי חלה, ועליתי לביתו לשאול בשלומו. רווח לי כשראיתיו בריא ושלם. אזרתי עוז, ושאלתיו מדוע הפסיק עם "ההפגנה השקטה" שלו.. חיך, וציטט באוזני רש"י מפרשת השבוע, פרשת במדבר. משה רבינו ציוה לפקוד את הלוויים מבין חודש ומעלה. כותב רש"י: אמר משה לפני הקב"ה, איך אני נכנס לתוך אוהליהם כדי לדעת את מנין יונקיהם? אמר לו הקב"ה: עשה אתה את שלך, ואני אעשה את שלי, הלך משה ועמד על פתח האוהל. והשכינה מקדימה לפניו, ובת קול יוצאת מן האוהל ואומרת: "כך וכך תינקות יש באוהל זה". לפיכך נאמר: "ויפקוד אותם משה על פי ה'". אמר הרבי: באו וראה כמה הקפידה התורה על צנעת הפרט! בלעם קרא "מה טובו אהליך יעקב" כאשר ראה שאין פתחיהם מכוונים זה כנגד זה, ומשה רבינו רבם הנערץ של בני ישראל וראש שבט לוי, שואל איך יכול הוא להיכנס אל האוהלים כדי לפקוד את הצאצאים. צנעת הפרט! והקדוש ברוך הוא מקבל דבריו, אומר שהוא צודק. אלא יעמוד בחוץ, והשכינה תודיע לו כמה נפשות מתגוררות באוהל! אבל - המשך הרבי ואמר - הציקה לי שאלה: מדוע להטריח את משה רבינו, ולהטריח כביכול את השכינה הקדושה. הלא היו יכולים לבקש מכל בני השבט מבוגרים וילדים, לצאת לרחבה שלפני אוהל מעוד ולערוך שם מפקד! אתה יודע מה למדתי מכאן? שכדאי להטריח כביכול את השכינה ואת משה רבינו, ובלבד שלא להורות לאנשים לצאת אל הרחוב.. נאנח הרבי ואמר: בפרט בימי הקיץ החמים, אין הרחוב סגולה ליראת שמים.. ההליכה ברחוב טובה היא לגופי, אבל חוששני שבימי הקיץ תזיק לנשמתני.. מיני אז, בכל שנה בתחילת הקיץ, בפרשת "במדבר", נזכר אני בדבריו, ומשתדל למעט ביציאה אל הרחוב בימי הקיץ החמים..

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי (א,א)

במדבר (במדבר רבה פ"א אות ז') אמרו חז"ל: 'וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי (במדבר א,א). לָמָּה בְּמִדְבַר סִינִי, מִכָּאֵן שָׁנָה חֲכָמִים בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים נִתְּנָה הַתּוֹרָה, בְּאֵשׁ, וּבְמִים, וּבְמִדְבַר.

חז"ל באים לגלות לנו כאן איך זוכים לקבל תורה, אלו הכנות מינימליות נדרשות מהאדם כדי לזכות לדבקות בתורה ובקדוש ברוך הוא, לזכות לכתר תורה שהוא גדול יותר מכתר מלכות וכתר כהנה, ובארנו לנו ששלוש הן: מדבר, אש ומים, ונבארם אחת לאחת. התורה נתנה במדבר, שהכוונה ניתוק מחלט מהעולם הזה. התורה נתנה באש. אש ענינה חם, התלהבות. האש מחממת ומאירה, אך אם לא משתמשים בה נכון, היא גם שורפת! צריכים להשתמש באור התורה על מנת להאיר את הדרך בעולם הזה, כל דבר לשאול דעת תורה, בכל ספק לברר מה אומרת התורה; "הלוא כה דברי כאש נאם ה'" (ירמיה כג, כט). והתורה נתנה במים. תכונתם של המים שתמיד הם יורדים למטה. המים מסמלים את מדת הענווה, כל הזמן הראש מרכן כלפי מטה. כי תורה נתנה רק למי שהוא בעל מדות טובות, מוכן לותר, להקריב למען הזולת, ומעל הכל – שאינו בעל גאווה. "תועבת ה' כל גבה לב" (משלי טז, ה), אדם שיש גאווה בלבו אינו זוכה לכתר תורה! זוהי דרך אחת לבאר את דברי חכמינו זיכרונם לברכה שהתורה נתנה באש, במים ובמדבר, אך טמון בדבריהם סוד נוסף: בלי מסירות נפש של יחיד או של הכלל, לשעה ולדורות – אין כתר תורה! התורה נתנה באש. זוהי האש שאברהם אבינו קפץ לתוכה באור כשדים. למען הקדוש ברוך הוא, למען התורה, היה מוכן אברהם

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

לקפץ לתוך האש, ומאתנו מבקשים רק לקום שעה קדם לתפלה, ללמד עוד קצת, להסתפק במעט וכו'...! ואם תאמרו: זוהי הנהגה רק ליחידים, אך לא לרבים – הרי נתנה תורה במים. כל עם ישראל מסרו נפשם וקפצו בים סוף למים יחד, במסירות נפש. כך זוכים למתן תורה. ועדין היה מקום לומר: פעם אחת קפצו, אבל כל החיים למסר נפש לתורה! אדם יכול יום אחד להתנהג יפה, להיות טוב, לעבד את בוראו בהתלהבות, להיות אמת, אבל כל החיים לחיות כך? כן! התורה נתנה במדבר – עם שלם מסר את נפשו במשך ארבעים שנה, ללמדנו כי כדי לזכות בתורה, יש לחיות כבמדבר במשך שנים רבות. (הרב יגן זצוק"ל מתוך 'נתיבי אור').

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי (א,א)

למה ניתנה תורה במידבר? לומר לך אם אין אדם משים עצמו כמדבר, אינו יכול לידע תורה ומצוות (במדבר רבה א,ז). ענוה ושפלות, הכנעה וויתור, אמיתות של החיים. כל מה שאנחנו עוברים בחיים, כדי שנזכה להוריד קצת את הראש. למה ניתנה תורה בסיני? "למען ילמד אדם להכניע את עצמו ולהיות שפל בעיניו, כדרך שעשה השם יתברך ברוך הוא, שמאס בהרים הגבוהים, ובחר בהר סיני, הנמוך מכולם" (נועם אלימלך). מה יפים הם חיים של ענוה וצניעות. כמה חן וקסם יהודי נסוכים עליהם. "אין לך יפה מן הצניעות" אומרים חז"ל. אדם רודף אחרי כבוד, אין לו נחת ותענוג בעולם הזה וכל ימיו כעס ומכאוב. אדם שומע את בזיונו ושותק, איזה מתנות הוא יקבל. סיפר בעל ה'שדי חמד' שבצעירותו לא הצטיין בכישרונות, ומעייני החכמה נפתחו לו, בגלל מעשה שהיה: "בהיותי אברך צעיר למדתי בכלל אברכים, אחד מבני החבורה שנתקנא בי, יזם עלילה שפלה עליי, הלך ושיחד את המשרתת הערבייה, שתוציא עליי שם רע ותפרסם ברבים שאני מפתה אותה למעשים לא צנועים, ואכן כך עשתה. הציבור חרף וגידף אותי, נאלצתי מחמת הבושה לברוח משם, אך ראש הכולל לא האמין למשרתת ופיטר אותה ממשרתה". "לאחר תקופה מסוימת, כאשר כלו דמי השוחד מכיסה, באה אליי הערבייה והתחננה לפניי שאסלח לה, על העוול הנורא שגרמה לי, היא הבטיחה שתלך ותפרסם ברבים את כל האמת, ותאמר, שהייתה זו עלילת שווא". "ברגע זה", אמר בעל ה'שדי חמד', "עמדתי בפני התלבטות, מצד אחד שמחתי על ההודמנות ששמי יטוהר מהאשמה הנוראה, אולם מצד שני, חילול השם כבר נגרם, וכעת אם יפורסם הסיפור האמיתי, יצא שוב חילול השם אודות התנהגותו המבישה של אותו אברך". "מוטב", החליט הרב, "לסבול חרפתי בדומיה. באותה שעה שקבלתי את ההחלטה הקשה, אשר היתה עלולה לסכן את כל עתידי בעולם התורה" – סיים בעל ה'שדי חמד' – "הרגשתי איך מעיינות החכמה נפתחים אצלי. במקום הנזק שהיה צפוי מהחלטתי – זכיתי לסייעתא דשמיא במידה בלתי מצויה אשר הביאתני עד הלום". (אור האמונה' גיליון 422).

וּבְנִסְעַת הַמִּשְׁפָּחָה יוֹרְדוּ אֶתוֹ הַלְוִיִּם וּבְחֻנַּת הַמִּשְׁפָּחָה יְקִימוּ אֶתוֹ הַלְוִיִּם (א,נא)

רמז נפלא למד רבי משה מקוברין זצ"ל מן הפסוק שלפנינו בעניני עבודת האדם בעולמו, וכך אמר: דרכו של עולם היא שנסיעה ונדודים ממקום למקום גורמים לאדם לירידה רוחנית, ואלו חניה במקום אחד גורמת לישוב הדעת ובעקבותיה מגיעה, בדרך כלל, עליה רוחנית. רמז לדבר – "וּבְנִסְעַת הַמִּשְׁפָּחָה" – יורידו אותו הלוויים, "וּבְחֻנַּת הַמִּשְׁפָּחָה יְקִימוּ אֶתוֹ".

איש על דגלו באתת לבית אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו (ב,ב) "איש על דגלו", שכוונתו לאיש הבא לבית הכנסת ולמקומו הקבוע בו שהוא "דגלו", עליו לבוא "באותות", הן הטלית והתפילין, וכן ביושר ובנקיון כפיים שהם אות לבני ישראל, כמאמר הנביא (צפניה ג, יג) "שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא תרמית בפייהם", וסימנים אלו הם בבחינת "באותות לבית אבותם", שהניחו לנו אבותינו הקדושים סימנים אלו, ומי שיש בו אותם סימנים תפלתו מקובלת ורצויה. (פיתוחי חותם, במדבר)

כַּאֲשֶׁר יְחַנּוּ בֶן יִסְעוּ (ב,יז)

יחנו אותיות 'חי נו', כלומר כַּאֲשֶׁר האדם חי. בכל מעשיו 'נו' שהם רמז לַנְּעֻשָׁה וְנִשְׁמָע, שפועל הוא תמיד לפי דרכה של התורה.. זוכה ל"בן יסעו" שהוא תמיד יסע בעבודת השם דהיינו שיתקדם ויתעלה, ולא יהיה בחזקת ו"יחנו" – תקוע במקומו.

כָּל פְּקוּדֵי הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל פִּי ה' לְמִשְׁפַּחָתָם כָּל זָכָר מִבֶּן חֹדֶשׁ וּמַעְלָה שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלְף (ג,לט) מפרשי התורה מתקשים: למה היה מספר הלוויים קטן כל כך לעומת שאר השבטים? תירץ הרמב"ן זיע"א: כי שבט לוי לא היו בכלל עינזי מצרים ועבודת פרח, ואילו שאר השבטים אשר המצרים מיררו את

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

חִיִּיהֶם בְּעֶבְדָּה קָשָׁה כְּדִי לְמַעַטְסֵם, הִיָּה הַקֶּבֶ"ה מְרַבֵּה אוֹתָם כְּנֶגֶד גְּזִירַת מִצְרַיִם, כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר הַכְּתוּב (שְׁמוֹת א,יב): "וְכִאֲשֶׁר יַעֲנֶנּוּ אֹתוֹ פֶּן יִרְפָּה וְכֵן יִפְרֹץ" אִלֶּם שְׁבֹט לֹוִי הָיוּ פְרִים וְרַבִּים בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ וְלֹא הִתְרַבּוּ כַּשָּׂאֵר שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל

זאת עבדת בני קהת (דר)

כתב הרב "מחנה דן" זצ"ל, שהכתוב מרמז כאן על מצוותיה של האישה, עקרת הבית, שבזכותן היא זוכה לבנים מאירים בתורה, בני פורת יוסף. "זאת עבודת בני", כיצד זוכים לבנים כאלו? קה"ת. הם ראשי תיבות: קדושה, הדלקה, תרומה. כלומר, לשמור ולהקפיד על קדושת הבית היהודי, טהרת המשפחה, על הדלקת נר שבת, והפרשת תרומה חלה מן העיסה, ותרומות ומעשרות. אם שלוש אלה יעשה לה – תזכה לאוהל מועד, שהשכינה תשרה במעונה כפי ששרתה במשכן ובבית המקדש! (מעייין השבוע)

וזאת עשו להם וחייו ולא ימתו בגשתם את קדש הקדשים (דיט)

בספר "שירי מנחה" מפרש הרב רחמים חי חויתיה הכהן זצ"ל פסוק זה על פי מה שאמרו חז"ל בגמרא בברכות (דף י', ע"א). שישעיהו הנביא אמר לחזקיהו המלך: "צו לְבִיתְךָ פִּי מֵת אֶתָּה וְלֹא תַחֲיֶה", "מֵת אֶתָּה" – בעולם הזה, "וְלֹא תַחֲיֶה" – לעולם הבא. שאל אותו חזקיהו המלך: "מאי כולי האי?" – מדוע עלי להיענש? ענה לו ישעיהו הנביא: מפני שלא נשאת אשה. גם אמרו חז"ל בגמרא בקידושין (דף כט): לעולם ישא אדם אשה ואחר כך ילמד תורה, כדי שילמד את התורה בקדושה ובטהרה. ואת זאת ניתן לרמוז במקרא קודש שלפנינו: "וזאת" – רמז לאשה, כמו שכתוב (בראשית ב, כג): "וזאת הפעם עצם מעצמי", "עשו להם" – שישאו אשה, ואז "וְחִיּוּ וְלֹא יָמָתוּ" לא יקרה להם כפי שקרה לחזקיהו המלך. כמו כן, על ידי האשה יוכלו לגשת אל "קדש הקדשים" – היא התורה, שיוכלו ללמוד אותה בקדושה ובטהרה. (ומתוק האור)

כל חייל חשוב! (הרב אליעזר רפאל ברוידא שליט"א)

אין שום ערך לצבא שאינו מגובש ומאוחד לקראת משימתו. כשם שכלל ישראל מורכב ממגוון עדות וקבוצות, כל אחד עם מנהג אבותיו בידיה, כך בצבא ישנם חילות שונים וחיוניים – ים, אויר, ויבשה. אם חיל הים לא יעמוד על משמרתו, אז העם וחופי ארצו יהיו חשופים להתקפה מן הים. בלי חיל אויר, מטוסי האויב עלולים לזרוע הרס בליבה של אותו ארץ. קשה מאוד לחייל רגלי – מוכשר ואמיץ ככל שיהיה – לכבוש יעד ללא סיוע של טנקים וארטילריה. כולם זקוקים למידע של חיל המודיעין כדי להתכונן למערכה מלחמתית. החייל הקרבי האמיץ ביותר לא יוכל להילחם לאורך זמן בלי הטבח שיכין לו אוכל או בלי הרופא שיטפל במכאוביו. בצבא, כל אחד נחוץ, וכל אחד ערב זה לזה. במלחמה, לפעמים הטייס מציל פלוגת סיור שנלכדה במארב, ולפעמים אותה פלוגה מחלצת טייס שהופל מאחורי קווי האויב. התותחן פורס מטריה של אש המגנה על הכוחות הקדמיים, והכוחות הקדמיים מגינים על התותחנים. כל אחד שומר על אחיו, ובצבא רציני, אין איש המזלזל בזולת. עם ישראל, צבאות השם, חייב להיות צבא כזה המבין את מה שרבינו נחמן מברסלב מלמד – שהקב"ה מתפאר בכל יהודי, אפילו הפשוט ביותר. היעלה על הדעת שמישהו ילעג למי שיצטרך לבוא לעזרתו תחת אש תופת? קל להבין את המשמעות המכרעת של הדוגמא הנ"ל של הטייס ופלוגת הסיור לגבי אחדות כלל ישראל, חילותיו של הקב"ה. לכל עדה תפקיד משלה. הקב"ה צריך גיבורי כוח העומדים במשמרות התורה, התפילה, ההתבודדות, וגמילות החסד. לזלזל ביהודי בודד הינו כמו להטיל דופי בצבא כולו.

מעשה בעיירה אחת באוקראינה, לא רחוק מן העיירה ברסלב: היה סנדלר, אלמן, יהודי פשוט מאוד לכאורה שלא יודע כתוב וקרא. בגדיו בלויים, חי בקושי, תואר פניו לא יפה. כולם חשבו שהוא משוגע, כי אינו מדבר עם אף אחד ורק ממלמל תחת שפתיו כל היום. יושב במדרגה לפני הכניסה לבית המדרש, ומתקן נעליים. דופק מסמרים בסוליה, וממלמל תחת שפתיו. שמו בישראל צבי הערש, ובני העיירה כינו אותו "הערש'ל הסנדלר". לא היה יום שהערש'ל לא ספג איזה עלבון מאחד הלמדנים או מאחד הילדים השובבים, שנהנו להצחיק את החבר'ה על חשבונו של הערש'ל. הערש'ל תמיד שתק על בזיונו, רק המשיך לדפוק מסמרים בסוליות ולמלמל. והנה, הערש'ל נקרא לישיבה של מעלה, להחזיר את נשמתו הטהורה למקור מחצבתו. רב העיירה מיהר אל הצריף הרעוע ששימש את ביתו של הערש'ל, במטרה לחפש איזה מסמך, תעודה או מכתב שיעיד אולי על קרובי משפחה של הנפטר, או שמא השאיר צוואה או בקשה אחרונה. מלבד מיטה, שידה ישנה, שולחן קטן וכסא, לא מצא מאומה. הרב שלף החוצה את אחת ממגירות השידה. לתדהמתו, מצא חבילות חבילות של כתבי יד מסודרים – חידושי תורה של הערש'ל בכל מקצועות התורה, נגלה ונסתר.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

במגירה שנייה מצא טלית ותפילין, עם סידור "שערי ציון", שאותיותיו טושטשו מנחלים של דמעות מימים ימימה, ודפיו הצהובים העידו על שנים של תפילות ובקשות. מתוך הסידור נפלה מעטפה ובתוכה מכתב ישן, שלכאורה נכתב לפני כמה עשרות שנים. עיני הרב סקרו את המכתב במרוצה מתחילתו ועד סופו: "לכבוד ידיד נפשי ואהובי הוותיק והחסיד כמוה"ר רבי צבי הערש שליט"א... המעתיר בעדך בכל מילי דמיטב, ישראל בעש"ט". הרב נדהם. ידיו הרועדות אחזו מכתב מרבנו אור שבעת הימים – רבי ישראל הבעל-שם-טוב זצוק"ל, המאחל הצלחה להערש'ל בשליחותו הסודית בפולין. ואז הבין, שהערש'ל גם לא סנדלר גרידא וגם לא איש פשוט היה, אלא צדיק נסתר ותלמיד חכם, אחד מ-ל"ו צדיקים הנסתרים ושלוחו של הבעל-שם-טוב הקדוש. בקושי הצליח הרב לאסוף מניין ללוויה. אנשים שהכירו את הערש'ל עשרות שנים בתור סנדלר פשוט לא האמינו לתגליתו של הרב, על המכתב והחידושים שמצא וכדומה, והמשיכו לזלזל. אחד מבעלי החנויות אמר, "ברוך השם, יש לנו חברה קדישא בעיירה, אני לא צריך לסגור את החנות ולהפסיד חצי יום פדיון בשביל לוויה של סנדלר מגמגם". הרב דאג להטמין את הערש'ל בחלקת הצדיקים, ואמר עליו קדיש. בתום השבעה, הערש'ל הופיע בחלומו של הרב. "כבוד הרב, ברח מהר מן העיירה, גזירה חמורה ונוראה שנגזרה על העיירה לפני חמישים שנה, יוצאת לפועל ללא דיחוי. תוך כמה ימים יהיה פוגרום שלא ישאיר שריד ופליט...". הרב קם, כשאגלי זיעה צצים על כל מצחו. למחרת בתפילת השחרית, הרב הכריז מן הבימה את כל מה שנודע לו מעולמות העליונים. איש לא האמין. אותו בוקר, כשהרב ובני ביתו ארזו את מטלטליהם בחפזון, חשבו אותו למשוגע. ללא דיחוי, הרב ומשפחתו הסתלקו מן העיירה. באותו יום אחר הצהריים, באו קוזאקים וטבחו את כל בני העיירה. התברר למפרע, שזכותו של הערש'ל הסנדלר היא זה שהגנה על העיירה במשך עשרות שנים. המוסר הנלמד ממעשה הערש'ל הסנדלר הוא, שאסור לזלזל באף יהודי. ייתכן ונראה פשוט ומגושם, אך לעמיתו אינו אלא חייל אמיץ בצבאות השם שמכריע את כלל ישראל לכף זכות במלחמה הקשה ביותר, מלחמת היצר. איש אינו יודע את ערכו של הזולת. אדרבה, הגמרא (פסחים נ, ע"א) מספרת, "כי הא דרב יוסף בריה דרבי יהושע בן לוי חלש ואיתנגיד. כי הדר, אמר ליה אבוא מאי חזוי? אמר ליה: עולם הפוך ראיתי, עליונים למטה ותחתונים למעלה. אמר לו בני, עולם ברור ראיתי". מעידה הגמרא, שמי שנחשב למטה אינו כלום למעלה, ומי שלא נחשב למטה הוא חשוב מאוד למעלה. לכן, צריך מאוד להיזהר בכבודו של כל יהודי, שכל אחד ואחד עשוי להיות גיבור חיל שמלך מלכי המלכים חפץ ביקרו. מי הוא החוצפן שיעיז לזלזל באביר חיל המלך? בעצם היום הזה שהגאולה קרובה כל כך, והיצר הרע יודע שהוא מפסיד את המערכה, הוא מגייס את כוחות הסיוע שלו – זרע עמלק והערב רב – הזורעים שנאה, כיתתיות, ומחלוקת בישראל. כל בר-דעת חייב לשאול את עצמו, מדוע עוצמת הצמיחה הנפלאה של תורה ותשובה שיש ברוך השם בדור האחרון, לא מתגברת על היצר ובעלי בריתו? **התשובה פשוטה – צבאות השם אינם מלוכדים ומאוחדים די הצורך.** כל פעם שאחד בישראל פוסל את הזולת, הוא מחליש את הצבא וחושף אגף אחד לפגיעה. ובעזרת השם, הסוד שבמניין כל שבט ושבט הוא, שהקב"ה רוצה מספר מדויק של כל עדה וכל קבוצת השתייכות כדי לבצע את המשימה המיוחדת שלה. כפי שבעל ה"כלי יקר" זצ"ל לימד אותנו בפירושו לפרשת במדבר, שכלל ישראל הוא כדוגמת צבא מרום, עד כאן. כך בעזרת השם, כל עדה קדושה בישראל באה כנגד מחנה עליון אחד. אילו כל יהודי היה מבין שהזולת שקול כנגד אחת מחיות הקודש, בודאי שלא היה פוסל אותו, כל שכן חולק עליו. כמובן שמפקדי צבאות השם הם גדולי ישראל. אבל לא שולחים גנרל, אלוף בצבא, לבצע משימה מסוכנת הרחק מאחורי קווי האויב. לזאת, ישנם חיילים מיוחדים. ברוח זו אפשר לומר שחיילי ה"קומנדו", מבצעי המשימות המיוחדות בצבאות ה', אלה הם בעלי התשובה. כיצד? הקב"ה לוקח את הנשמות החזקות והאמיצות, ומשגר אותם למקומות המסוכנים ביותר רחוק מהתורה, הנמשלים לעומק שטחי האויב. השם יתברך בטוח שיוכלו לבצע את משימתם, ולחזור בהצלחה אל עולם התורה, הנמשל לבסיס האם. זוהי נחמה לכל בעל תשובה המצטער שלא גדל בחממה ובאווירה חרדית. בעזרת השם, כלל ישראל יסיקו את המסקנות הנכונות, כך שננצח במערכתנו למען אמונה, תורה, והגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן סלה.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורת בת מורוור, לציפורת בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתייה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.